

didat kommer til at indtage Præsidentværdigheden. Dette er ikke noget, som jeg her tillader mig at være Gnedommer om, men der foreligger Udtalelser af den nuværende Præsident, Cleveland, der gaa i ganste den samme Retning. I Frankrig, hvor man har Lov til at afsætte Ministerier lige saa ofte, man vil, hvor der altsaa i den Henseende ikke er det allermindste i Vejen, er man ikke naaet et Stridt videre end i de forenede Stater. Ogsaa i Frankrig har Demokratiet mistet Stattebevillingsretten for en meget stor Del derved, at man har benyttet Uvidenheden hos Befolkningen til at indføre og øge Toldbeskyttelsen. Dette forfæstelige System stader Frihedens og Demokratiets Sag alle Begne, hvor det bliver indført. Det er saaledes, mine Herrer, at Friheden i Virkeligheden har givet Menneſteheden de reneſte og klareſte Diamanter. Ved den franſke Revolution og andre Revolutioner alle Begne, hvor Frihedsideerne have sejret, er der givet Befolkningen Diamanter i Hænde, men det er gaaet, som det gif i Eventyret: Diamanterne smuldre og svinde hen ſom Støv, naar de falde i urene Hænder. Jeg er ſelv Demokrat, men jeg maa deſværre indrømme, at Demokratiets Hænder rundt omkring i Verden ikke have været tilſtrækkelig rene til at bevare diſſe Diamanter. Demokratiet har i ſaa Henseende ikke meget at bebrejde Højrepartierne. Jeg vilde ønske, at Moralens inden for Demokratiets Lejr vilde vokſe ſig stærkt, ſaa at, naar vi her og andetſteds komme til at drøfte Toldſpørgsmaalet, det da vil viſe ſig, at man vil faſtholde Kravet om Generhvervelſen af Stattebevillingsretten i uforfalttet Stikkelfe. Jeg anbefaler aldrig Revolutioner og pludſelige Omvæltninger, hverken paa Toldens eller andre Omraader, de kunne let ſkabe ſtore Forstyrrelſer, men man maa konſekvent arbejde hen til en retfærdigere Ordning af Toldſpørgsmaalet, ſaaledes at Skatterne, man bevilger, gaa i Statskaſſen og ikke i private Folks Lommer. Lad Folk lære at klare ſig under almindelige Forretningsforhold uden Støtte fra Statens Side. Væg Mærke til det, mine Herrer: Alle Begne, hvor Demokratiet ſvigter Toldprogrammet, er Silden, jeg før omtalte, bevidſt eller ubevidſt til Stede, og De kunne være ſikre paa, at den Mand, der ſvigter paa Beſtattingsſpørgsmaalet, han vil med

Naturnødvendighed blive dreven over i den Lejr, der gør ſig til Opgave at forſvare Særinteresser mod Samfundſinteresserne.

Jeg vil endnu, inden jeg ſluttes, tillade mig at gøre nogle ſaa Bemærkninger om vort Forſvar. Det er blevet min Opgave ſom ſelvbefikket Talsmand at inddrage dette Spørgsmaal paa forſkellige Steder og ved forſkellige Lejligheder. Jeg har ment, at der kunde trænges til, at man en Gang imellem hører en Høft om Forſvaret ogsaa fra vor Side. Det har været ſaa dødt og tavſt i denne Henseende, at jeg har befundet mig ganſte ilde derved, thi jeg mener, at det Spørgsmaal bør ikke holdes helt uden for vore Forhandlinger. Jeg er fuldstændig enig med mine Partifæller i, at hvad der paa dette Omraade er ſtet fra Højres Side er aldeles uforſvarligt, men derfor bør efter min Mening dog ikke ſelve Sagen tage ſaa-dan Skade, at vi fra vor Side ſkyde den fra os ſom noget os uvedkommende, det vilde ikke være heldigt. Der er meget, der ſkaller os, det have vi ofte erfaret, men der er paa den anden Side ogsaa meget, der ſamler os, og er der noget, der burde kunne ſamle os, ſaa er det vort Forſvar, Hævdelsen af vor Ret til at leve vort nationale Liv i Fred. Jeg er ikke Militarist i den Forſtand, at jeg ſkulde ønske, at vi gif angrebsviſ til Værks. Den højtærede Konſeilspræsident har jo ogsaa udtalt, at hvad vi ſtulle beſtræbe os for, er at opretholde vor Neutralitet, men før at kunne gøre det, maa vi kunne forſvare den, hvis vi blive Genſtand for Angreb. Naar vi paa dette Omraade kunne ſaa et loyalt Samarbejde tilvejebragt, og den højtærede Krigsministers aabne Udtalelſer lovede noget ſaadant, bør vi fra Demokratiets Side opgive Tavsheden og deltage med Liv i Forhandlingerne om Forſvaret. Vi bør medvirke til at ſaa det ordnet i friſtindet Retning, men vel at mærke ſaaledes, at Landet kan være tjent dermed. Det er en fælles Interesſe, der her er Tale om, og vi have den Pligt at sørge for, at det bliver ordnet paa den meſt tilfredsſtillende Maade, ſelvfølgelig inden for Rammen af de Midler, ſom ſtaa til vor Raadighed. Jeg er ikke ſagkyndig paa dette Omraade, men jeg tror ikke, og tager herved Henſyn til Erfaringerne fra andre Lande, at den lille Hær og Befæſtning, vi kan magte, er tilſtrækkelig. Vi

□